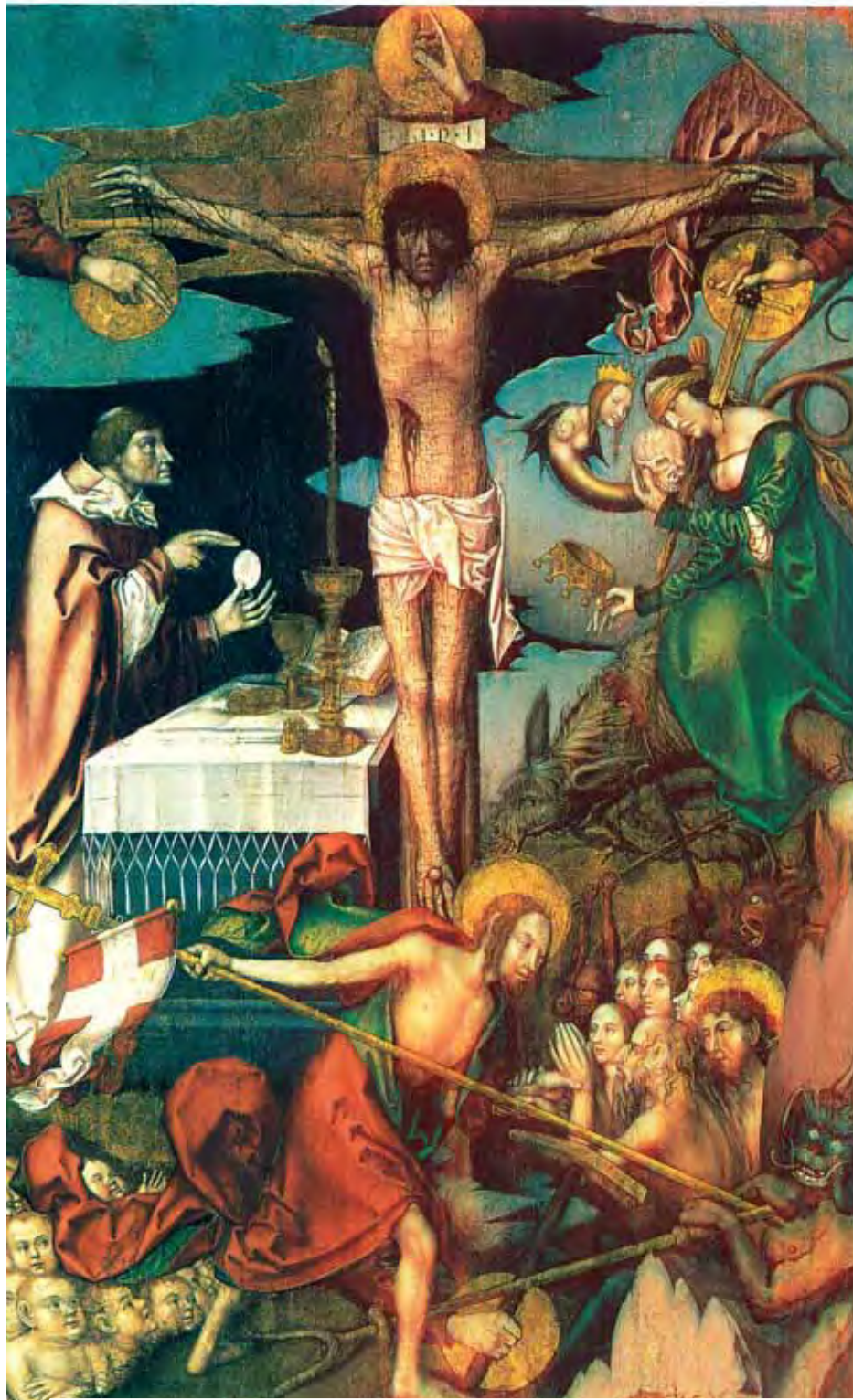

Ateisto rašytojo Andre Frossard atsivertimas Eucharistijos akivaizdoje turėjo didelį atgarsį pasaulyje. Jis savo knygoje „Dievas egzistuoja. Aš Jį sutikau“ (1969) papasakojo, kaip įvyko jo atsivertimas. Iki pat gyvenimo pabaigos jis sakydavo: „Nuo to laiko, kai sutikau Dievą, man niekada nepavyko pavargti nuo Jo slėpinio. Kiekviena diena man yra kažkas naujo. Ir jei Dievas egzistuoja, turėčiau apie tai kalbėti, jei Kristus yra Jo Sūnus, turėčiau tai garsiai skelbti, jei yra amžinasis gyvenimas, turėčiau apie jį pasakoti.“

Hansas Friersas, Gyvasis kryžius, Fribūras

Andre Frossard

A. Frossard liudija: „5 valandą 10 minučių įžengęs į Paryžiaus Lotynų kvartalo koplyčią ieškoti draugo, po 5 minučių išėjau iš jos atradęs tokią draugystę, kuri buvo nežemiška. Įėjau kaip skeptikas ir ateistas, abejingas ir užsiėmęs daugybe kitų dalykų, išskyrus Dievą, kuriam net paneigti neturėjau laiko... Stovėjau prie durų ir akimis ieškojau savo draugo, bet nepavyko jo rasti...“

„Mano žvilgsnis iš“

šešėlių perėjo į šviesą, prie susirinkusių tikinčiųjų, vienuolių, prie altoriaus ir sustojo virš antrosios žvakės, degančios kairėje kryžiaus pusėje (nesuvokiau, kad stoviu Švenčiausiojo Sakramento akivaizdoje). Ir tuo metu staiga prasidėjo stebuklai, kurių neapsakoma jėga

akimirksniu sudaužė mane, netikinčią būtybę, kad pagimdytų nustebusį vaiką, kuriuo niekada nebuvau... Iš pradžių savo viduje išgirdau žodžius „Dvasinis gyvenimas“, tarsi kažkas šnabždėtų šalia manęs..., paskui pasirodė - kitas spindintis pasaulis. Visa tai vienu smūgiu nustūmė mūsų pasaulį su trapių neišsipildžiusių svajonių šešėliais. Pajutau kažkokį saldumą, kuris buvo stiprus lyg galintis sudaužyti kiečiausią akmenį ir tai, kas dar kiečiau už akmenį, - žmogaus širdį. Ši išsiveržimą lydėjo džiaugsmas, kuris yra išgelbėto skęstančiojo, kurį laiku ištraukia į krantą, džiaugsmas... Šie pojūčiai, kuriuos man sunku išversti į kalbą, negalinčią užfiksuoti šių idėjų ir vaizdų, užklupo mane vienu metu. Viską užvaldė buvimas To, kurio vardo niekada negalėčiau parašyti be ypatingo

švelnumo ir meilės. To, kurio akivaizdoje turėjau laimę būti vaiku, kuriam atleista, kuris atsibudęs sužino, kad viskas yra dovana... Dievas egzistavo ir buvo šalia... Mane nustebino tik vienas dalykas - Eucharistija! Ne tai, kad ji atrodė neįtikėtina - mane nustebino, kad Dieviškoji Meilė pasirinko šį tylų būdą pranešti apie save. O svarbiausia, kad pasirinko tapti duona, kuri yra pagrindinis vargšų ir mėgstamas vaikų maistas. O Dieviškoji Meile, amžinybė bus per trumpa kalbėti apie Tave.“